

Arrest

nr. 113 390 van 6 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LOOBUYCK, die loco advocaat H. BEERLANDT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij schrijven gedateerd op 8 april 2013 dient verzoeker een aanvraag in om, op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk.

1.2. Op 18 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om

machting tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 26 juni 2013 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machting tot verblijf die op datum van 08.04.2013 werd ingediend door :

*[N., A.] [R.R.: ...]
geboren te [...] op [...]
nationaliteit: Afghanistan
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machting tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds mei 2011 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en spreekt en dit staat aan de hand van verklaringen van de OKAN-klas, een opleidingsovereenkomst Brugproject voorlegt, tewerkgesteld is bij het Kringloopcentrum en een loonbrief voorlegt, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machting tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene haalt aan dat hij sinds juni 2011 in België naar school gaat en staat dit aan de hand van diverse schoolrapporten, schoolattesten en getuigenverklaringen. Tevens verklaart hij de opleiding voor residentieel elektrotechnisch installateur te volgen. Het gegeven dat betrokkene deze studies volgt, is niet buitengewoon en verantwoordt niet dat een aanvraag in het kader van art. 9 van de wet van 15.12.1980 in België wordt ingediend. Betrokkene kan op basis van een studentenvisum eventueel terugkeren naar België om zijn studies hier verder te zetten.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij diende op 04.05.2011 een asielaanvraag in, die op 12.11.2012 werd afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. De duur van de procedure - namelijk iets meer dan 1 jaar en 6 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Verzoeker verklaart dat zijn grootouders, oom, tante en nichtjes van betrokkene legaal in het land verblijven en over de Belgische nationaliteit beschikken. Hij haalt aan dat indien hij van hen zou gescheiden worden dit voor hem een trauma zou betekenen en een schending zou uitmaken van het recht op een gezinsleven. Dit vormt echter geen buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Verder verwijst betrokkene naar een rapport van de UNHCR, getuigenissen van personen en diverse artikels om te duiden op de ernst van de onderdrukking van Afghaanse Hindou - Sikh minderheid in Afghanistan te. Dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Afghanistan en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt meer dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij licht het middel als volgt toe:

“1.

Door het nemen van de bestreden beslissing begaat de verweester een manifeste beoordelingsfout.

Draagkrachtige motieven dienen aan iedere administratieve beslissing ten grondslag liggen. Niet alleen dient verweester uit te gaan van concrete feiten, maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels dienen vermeld te worden, alsook dient uitgelegd te worden hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

In casu is dit niet afdoende gebeurd.

2.

Het beginsel van de motiveringsplicht waaraan de beslissing van de verwerende partij moet voldoen, is geschonden.

Verweester stelt in de aangevochten beslissing dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Dergelijke omstandigheden bestaan wel degelijk.

De aangevochten beslissing schendt de genoemde bepalingen en dient derhalve te worden nietig verklaard.

Toelichting:

Artikel 9bis Vreemdelingenwet stelt dat een verzoek tot machtiging tot verblijf regelmatig kon worden ingediend in België, indien in hoofde van de verzoeker buitengewone omstandigheden bestaan die het buitengewoon moeilijk maakten om terug te keren naar het land van herkomst.

Daarbij wordt gesteld dat verzoeker in het land van herkomst de nodige stappen dient te ondernemen om een regularisatie op grond van buitengewone omstandigheden te vorderen en dit bij de diplomatieke of consulaire post.

Er zijn i.e. wel degelijk buitengewone omstandigheden aanwezig.

Vooreerst behoort verzoeker tot een nog beperkt aantal Hindoes in Afghanistan dat te lijden heeft onder het regime van de Taliban. Hierdoor namen al duizenden Hindoes de vlucht uit angst dat de Taliban nog meer dood en vernieling zou zaaien in hun gezinnen.

Verzoeker en zijn gezin hadden zelf ook zwaar te lijden onder dit regime. Verzoeker werd op straat uitgescholden en zijn huis werd bekogeld met stenen. Zijn vader is zelfs een aantal keren het slachtoffer geweest van bruut geweld. Hij werd geslagen door moslims en er werd hem gezegd om het land te verlaten. Indien hij gehoor zou geven aan deze feiten zou zijn zoon, i.c. verzoeker, in 2011 amper 15 jaar oud, worden gedood. Zijn vader heeft dan ook besloten om de vlucht uit Afghanistan te regelen.

Volgende stukken, staven dit asielrelaas van verzoeker:

- Uit het schrijven van de heer [R. S.] uit KARTE PARWAN d.d. 24.09.2012 aan de Belgische autoriteiten blijkt dat de Hindoes/Sikhs een religieuze minderheid betreft en onderhevig is aan de schending van de mensenrechten, wat ook tot uiting kwam in het verwoesten van de tempel en vandalisme.

"Because of taking power by religious minorities & women rights has tack place & going up to now. Our country face harassment & discrimination & inequality in different aspect of daily life. Our mostly wealth inform of shops, houses are already occupied by warlords and powfull majority people & our temple which are destroy & vandalize by fanatics still face the damaged condition."
(stuk 3) [...].

- Uit het schrijven van de heer [S. H. O. M.], lid van het 'Hindu-Kultur Verein' uit Keulen, van februari 2012 blijkt dat Hindoes in Afghanistan niet worden aanzien als inwoners en wordt gepoogd hen op elke manier te mishandelen.

Hij stelt tevens dat de Hindoes op elk gebied worden gediscrimineerd en worden gedwongen om zich te bekeren tot de Islam.

Deze discriminatie en mishandelingen gaan zelfs zo ver dat hun crematorium, gelegen te Kabul waar zij hun doden volgens de Hindoe - traditie verbrandden, hen werd afgenomen.

"There we face a lot of problems, since most of the peope do not recognize us as real inhabitants and try to torture us within the limits of all their available resources above all our inconceivability. We are discriminated in all sectors and are regularly forced from different groups or even individuals to convert to Islam. Our children can not visit a school due to the fact that they are abused from other schoolmates and even their teachers... Even our single crematorium in Kabul where we could burn the died bodies in accordance to the Hindu and Sikh religion was snatched away and no action was taken by the Afghan authorities (stuk 4) [...].

- Een artikel uit de Britse krant Guardian d.d. 03.07.2012 vertelt het verhaal van de 23- jarige Afghaanse Sikh. Hindoe, [B. S.], die in Groot-Brittannië asiel had aangevraagd, maar werd uitgewezen.

Onmiddellijk nadat hij uit het vliegtuig met andere gedeporteerde asielzoekers was gestapt, viel hij op omwille van zijn tulband. Hij werd aan de kant genomen voor ondervraging en werd gearresteerd. De Afghaanse overheid liet hem 18 maanden in de gevangenis zitten, zonder dat ook maar 1 aanklacht tegen hem werd geformuleerd. In de gevangenis werd hij vervolgens gedwongen zich te bekeren tot moslim. Volgens activisten is dit voor de Afghaanse Sikh.Hindoe bevolking geen alleenstaand verhaal. (stuk 5,1-3).

- Op 14.07.2012 werd de Afghaanse leider van de Sikh-gemeenschap vermoord door de Taliban, (stuk 5,15).

- Ook uit de andere artikelen in stuk 5 blijkt de ernst van de onderdrukking van de Afghaanse Hindou-Sikh minderheid in Afghanistan.

Op grond van bovenvermelde informatie blijkt duidelijk dat een terugkeer naar Afghanistan voor verzoeker onverantwoord veel risico's met zich zou meebrengen. De geschetste situatie is niet algemeen te noemen voor alle Afghanen doch heeft betrekking op de zeer selecte minderheidsgroep van Afghaanse hindoes waar verzoeker toebehoort.

Anderzijds is duidelijk dat een regularisatieaanvraag op grond van buitengewone omstandigheden niet van bij aanvang wordt gevraagd maar pas nadat verzoeker is ingeburgerd is en reeds een leven in de nieuwe gemeenschap heeft opgebouwd.

Het zou dan ook verkeerd zijn te stellen dat verzoeker, alvorens hij vertrok uit Afghanistan, bij het Belgische consulaat of bij de Belgische diplomatieke post een regularisatieaanvraag diende in te dienen op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet.

Na een ononderbroken verblijf van ruim 2 jaar in België, waarin verzoeker inmiddels perfect Nederlands leerde spreken, komt het ook vreemd over dat verzoeker zou geacht zijn om zich vanuit België eerst opnieuw naar Afghanistan te begeven om daar dan een regularisatieaanvraag te doen in de Belgische diplomatieke post, mede aangezien zij onderhevig zijn aan het geweld en de bedreiging van de Taliban wanneer zij zouden terugkeren naar het land van oorsprong.

Er is dan ook wel degelijk sprake van een buitengewone omstandigheid.

[...]"

4.1.2.1. Wat de ingeroepen schending van de formele motiveringsplicht betreft, dient te worden gesteld dat de motieven in rechte en in feite van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

4.1.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft dat hij wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangevoerd en betoogt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, dient te worden aangenomen dat hij doelt op een schending van de materiële motiveringsplicht. Deze dient te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu steunt de bestreden beslissing op de vaststelling dat verzoeker niet aantoonde dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure en dat derhalve geen buitengewone omstandigheden blijken.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf beriep op een schending van artikel 3 van het EVRM indien hij dient terug te keren naar Afghanistan teneinde aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Hij wees erop dat hij hindoe is en dat hindoes een minderheidsgroep in Afghanistan vormen die er worden gediscrimineerd door de moslim-meerderheid. Hij stelde hierbij ook dat hij reeds diende te vluchten uit Afghanistan omdat hij en zijn vader er werden bedreigd. Hij verwees in dit verband naar verschillende rapporten, verklaringen en artikels betreffende de situatie van sikhs / hindoes in Afghanistan.

In de bestreden beslissing weerhield verweerder dit gegeven niet als een buitengewone omstandigheid, omdat de aangebrachte stukken enkel gaan over de algemene toestand in Afghanistan en geen persoonlijke bewijzen worden voorgelegd dat verzoekers leven in gevaar zou zijn indien hij de aanvraag via de reguliere procedure dient in te stellen.

Verzoeker steunt zich op het gegeven dat hij als hindoe of sikh niet kan terugkeren naar Afghanistan gelet op de algemene situatie aldaar en dit met het oog op het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf volgens de reguliere procedure. De Raad herhaalt evenwel dat de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven in beginsel moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. De buitengewone omstandigheden bedoeld in artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet slaan bijgevolg niet noodzakelijk op omstandigheden die het bijzonder moeilijk maken de aanvraag in te dienen vanuit het land van zijn voorgehouden nationaliteit. Er zijn immers gevallen waar het land van voorgehouden nationaliteit niet overeenstemt met het land waar de vreemdeling jarenlang zijn gewoonlijk verblijf had voorafgaand aan de komst naar België. In deze laatste situatie dient – gelet op artikel 9 van de Vreemdelingenwet – te worden aangenomen dat de buitengewone omstandigheden betrekking hebben op het land van gewoonlijk verblijf.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Raad bij arrest met nummer 91 189 van 8 november 2012 als volgt oordeelde wat verzoekers vraag om internationale bescherming betreft:

“2.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker niet op de hoogte is van de andere bevolkingsgroepen die in de Afgaanse samenleving aanwezig zijn, terwijl hij zelf beweerde tot de Hindoe minderheid te behoren en hij derhalve zichzelf rekent tot een groep die niet ruim vertegenwoordigd is (stuk 8, Vragenlijst). [...] Deze vaststelling is reeds dermate frappant dat er geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers bewering dat hij ooit in Afghanistan gewoond zou hebben.

Uit het administratief dossier blijkt voorts dat verzoeker de landstalen van Afghanistan, het Dari en het Pashtoe, niet machtig is (gehoorverslag CGVS, p. 5). Verzoeker spreekt Punjabi, Urdu een beetje Engels en Hindi. [...] Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker verschillende talen spreekt, doch geen gesprek kan aangaan in de taal van het land waar hij ruim zestien jaar beweert te hebben gewoond (gehoorverslag CGVS, p. 5).

Wanneer verzoeker gevraagd werd wie president is in Afghanistan, stelt verzoeker niet te weten wie dat is, maar geeft hij wel aan dat de 'premier' Hamid Karzai is (gehoorverslag CGVS, p. 6). Voorts weet verzoeker helemaal niets over de presidentsverkiezingen van 2009 terwijl deze verkiezingen het land ruime tijd in de ban hielden en er in de periode voorafgaand aan de verkiezingen op verschillende plaatsen in Kaboel, waaronder in de ambassade van India, aanslagen gebeurd zijn (gehoorverslag CGVS, p. 6, Landeninformatie). Er kan dan ook verwacht worden dat verzoeker op de hoogte is van deze belangrijke gebeurtenissen in de stad waar hij beweerde gewoond te hebben. Voorts kan verzoeker geen namen geven van burgemeesters van Kabul en weet hij niet wie Mullah Omar is, de leider van de taliban die algemeen gekend is in Afghanistan en kan hij geen enkele talib of talibanleider bij naam noemen (gehoorverslag CGVS, p. 7-8; Landeninformatie). Ook deze vaststellingen wijzen er op dat het niet aannemelijk is dat verzoeker in Kabul gewoond heeft.

Met het argument dat verzoeker door de niet aflatende gevaren en bedreigingen totaal afgesloten leefde van het Afghaanse openbare leven, kan verzoeker zijn fundamenteel gebrekkige kennis over elementen omtrent het dagelijkse leven in Afghanistan niet verschonen. Ook al leefde verzoeker afgesloten, toch woonde hij naar eigen zeggen in Kabul samen met zijn familie die zelfs een winkel uitbaatten, bracht hij regelmatig een bezoek aan de Hindoe-tempel en kreeg hij onderwijs thuis. Verzoeker verklaarde zelfs dat hij in het nieuws gehoord dat Osama Bin Laden werd vermoord (gehoorverslag CGVS, p 7). Hieruit blijkt dat verzoeker niet zo afgeschermd leefde, als hij wil doen uitschijnen. Het is dan ook in het bijzonder niet aannemelijk dat verzoeker geen enkele notie had van de bevolkingssamenstelling in Afghanistan en in Kabul of van het woord "Pashtoen", de naam van de leider van de taliban niet kent en dat hij geen enkele kennis heeft van de turbulente gebeurtenissen rond de presidentsverkiezingen in 2009.

[...]

2.3. Gelet op wat voorafgaat, maakt verzoeker zijn beweerde herkomst uit Kabul in Afghanistan niet aannemelijk. Aangezien aan verzoekers beweerde herkomst geen geloof kan worden gehecht, kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan het asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag.

2.4. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, een verwijzing naar zijn nationaliteit niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Te dezen dient te worden opgemerkt dat het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen het land van herkomst onontbeerlijk is om uit te sluiten dat verzoeker hetzij afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is hetzij ingevolge een verblijf in een derde land en dit voor de indiening van een asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 van de vreemdelingenwet, aldaar een verblijfsrecht dan wel reeds een vorm van humanitaire bescherming genoot. Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door geen duidelijkheid over zijn feitelijke herkomst te verschaffen. Bij gebrek aan elementen betreffende de afkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, beschikking nr. 3.412)."

De vaststelling dringt zich op dat verzoeker in het kader van de procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijft volhouden aan zijn beweerde afkomst uit Kabul, Afghanistan en de redenen voor zijn vlucht uit Afghanistan. Door de Raad werd in voormeld arrest evenwel reeds geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij ooit in Afghanistan gewoond heeft, en bijgevolg evenmin aan zijn vluchtrelaas. In dit licht kan het niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd waar de door verzoeker ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM – waarbij werd verwezen naar de algemene situatie in Afghanistan voor hindoes / sikhs – niet werd weerhouden als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, nu enig verband met zijn persoon niet aannemelijk wordt gemaakt en er aldus nog niet blijkt dat verzoekers leven gevaar zou lopen indien hij dient terug te keren naar de plaats van (gewoonlijk) verblijf in het buitenland. Het gegeven dat, als gevolg van het eigen handelen van verzoeker, het verweerder en/of de Raad niet mogelijk is om met zekerheid vast te stellen waar verzoeker heeft verbleven voorafgaand aan zijn komst naar België, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Verzoeker wijst verder nog op zijn inburgering en ononderbroken verblijf van twee jaar in België. Hij weerlegt aldus evenwel nog niet de motivering in de bestreden beslissing dat deze elementen niet verantwoord zijn waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend en dat deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De stelling van verweerder dat de door verzoeker aangevoerde verblijfst termijn en integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden, is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat in zijn concrete situatie hier anders over diende te worden geoordeeld.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

4.1.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing, kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.1.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker tevens geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De toelichting van verzoeker laat evenwel niet toe vast te stellen dat verweerder zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is dan ook niet aangetoond.

4.1.2.5. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe vast te stellen dat enig ander beginsel van behoorlijk bestuur miskend werd.

4.1.2.6. Verzoeker duidt verder niet welk algemeen rechtsbeginsel hij geschonden acht bij het nemen van de bestreden beslissing, laat staan op welke wijze. Dit onderdeel van het middel is dan ook niet ontvankelijk.

4.1.2.7. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel en van de formele motiveringsplicht.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“De aangevochten beslissing stelt dat verzoeker in zijn land van herkomst maar een machtiging tot verblijf dient in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post te Kabul of dat hij maar via een studentervisum terug naar België dient te komen;

Terwijl dit voor hem een bijzonder zwaar en niet te herstellen nadeel oplevert: zijn leven loopt nl. gevaar en hij zou veel tijd en daardoor minstens een schooljaar verliezen.

De aangevochten beslissing de genoemde bepalingen schendt en derhalve dient te worden nietig verklaard.

Toelichting:

Dit betekent dat verzoeker eerst dient terug te keren naar zijn land van herkomst, om daar vervolgens een aanvraag in te dienen bij de consulaire post te Kabul, op een beslissing te wachten en dan nog eens alle praktische regelingen te maken om terug te keren naar België. Naast buitengewoon onpraktisch, zou dit voor verzoeker ook bijzonder gevaarlijk zijn.

Gezien het quasi onbestaande voordeel voor verweerster, het daarentegen erg grote nadeel voor verzoekster en het eenvoudige alternatief, dat erin bestond de machtiging tot verblijf toe te kennen, is de aangevochten beslissing manifest disproportioneel.”

4.2.2.1. In zoverre verzoeker opnieuw van mening is dat de formele motiveringsplicht werd geschonden, kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking dienaangaande in het eerste middel.

4.2.2.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel kan enkel worden gesteld dat het niet aan de Raad toekomt om – in de uitoefening van zijn wettigheidsstoezicht – zijn oordeel over de gepastheid van een administratieve beslissing in de plaats te stellen van het oordeel van de bevoegde overheid (cf. RvS 30 september 2008, nr. 186.641). De Raad kan slechts vaststellen dat het niet kennelijk onredelijk is waar verweerder vaststelde dat een gevaar voor het leven van verzoeker niet blijkt indien hij dient terug te keren naar de plaats van verblijf voorafgaand aan de komst naar België. Zoals reeds gesteld bij de bespreking van het eerste middel blijkt niet dat deze plaats van (gewoonlijk) verblijf in het buitenland Afghanistan is, zodat niet blijkt dat verzoeker aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf dient in te dienen. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker betoogt, stelt de bestreden beslissing ook niet dat hij de aanvraag te Kaboel dient in te dienen. Er blijkt niet dat de bewoordingen ‘*land van herkomst*’ in de bestreden beslissing dienen te worden gelezen als ‘*land van (voorgehouden) nationaliteit*’ in plaats van als het land van (gewoonlijk) verblijf. De toelichting van verzoeker laat verder evenmin toe vast te stellen dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat de wens van verzoeker – die meerderjarig is – om verder te studeren in België nog geen buitengewone omstandigheid uitmaakt en dat hij hiertoe eventueel een studentenvisum kan aanvragen en op deze grond kan terugkeren naar België om de studies verder te zetten. Door aan te geven dat hij dit als onpraktisch ervaart, weerlegt verzoeker voormelde motivering nog niet.

Een schending van het proportionaliteitsbeginsel is niet aangetoond.

4.2.2.3. Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS